

maal per dag en ook des nachts haar moesten helpen, De was ging dan vanzelf mee naar Pietje. Het was voor haar dan ook een erge drukke tijd. Maar zij had gelukkig een gezond gestel en kon goed werken, en zij deed het met alle liefde. Maar ik moest weer terug naar Oostkapelle, want de oorlog was nog steeds niet ten einde. Miene Smit bleef toen alleen met Piet Snoep over en Moe Pie was de aangewezen om te helpen, wat zij ook zeer veel gedaan heeft. Zij was als een Moeder voor Miene, wat later jaren ook gebleken is. Want haar eigen Vader en Moeder waren nu juist niet wat zij eigenlijk voor een kind zouden moeten wezen. Helaas moeten wij dit ~~xxx~~ tot ons leedwezen neerschrijven, maar het is de zuivere waarheid. Zij kwam dan ook veel liver naar ons dan dat zij naar haar eigen ouders ging.

Het was in dit voorjaar dat zij mij de heugelijke tijding deed dat zij in verheugende omstandigheden verkeerde, iets waarnaar zij allang had uitgezien, getuige de brieven die ik soms van haar kreeg en als we dan samen thuis waren kon zij daar hartstochtelijk naar verlangen, temeer daar Kees ruim 3 jaar zou kunnen zijn eer het zo ver zou zijn, als de Heere het behaagde. Bij wijle had zij de moed al opgegeven dat ze geen kinderen meer zou krijgen, maar ook in deze is het weer dat de mens zijn weg wel overdenkt, maar de Heere zijn gangen stiert. Er zou echter nog heel wat aan voorafgaan eer het kind er was.

Er zouden nog zware oordelen over het Nederlandse volk en de hele wereld gaan. Want het begon al in de zomer van dat jaar. Het begon bij ons in dienst al in juli n.l. de zogenaamde Spaanse griep, omdat deze zijn oorsprong vond in Spanje, daar het begonnen was. Het was eigenlijk de influenza. Ik zelf kreeg het ook en heb toen 8 dagen in het hospitaaltje dat midden op het dorp Oostkapelle daarvoor was ingericht, gelegen. Maar het ging bij mij Goddank vlug over. Er waren er echter die het al zeer zwaar te pakken hadden. Er werd in de beginne vreselijk mee gespot, maar eer we twee maanden verder waren zou dat anders wezen.

Op 23 augustus kreeg ik een telegram van Dr Hondelink, die in die tussentijd de praktijk van Dr Geill had overgenomen, dat ik direkt naar huis moest komen in verband met de toestand van mijn vrouw. Gemeld zij dat deze dokter op Krabbendijke als Officier van Gezondheid had gelegen, zodat hij voor ons geen onbekende was. Ook zijn vrouw was Arts. Ik kreeg dus "Byzonder Verlof"

Verlofpas:

De ondergeteekende, Commandant van het Detachement Vesting art. verleent bij deze aan kannr. van Velzen C. in garnizoen te Oostkapelle v e e r t i e n d a g e n verlof naar Krabbendijke ingaande op 26 aug. 1918 zijnde hij alzo gehouden om op het l.g. appèl van den 8 ste September wederom bij zijn detachement presten te zijn, behoudens de verplichting om onverwijld naar zijn garnizoensplaats terug te keeren, wanneer hij kennisgeving ontvangt, dat het verlof is ingetrokken.

Oostkapelle, den 23 augustus 1918.

de Commandant voornoemd,
w.g. Peppelman van Kampen.

Ik ben dus direkt haar huis gegaan en niet meer in dienst geweest, zo als hierna zal blijken. Zij had trombose in haar been gekregen en dat was een zeer gevaarlijke toestand in deze omstandigheden. De dokter verbood haar dan ook zeer ernstig en streng absoluut niet te lopen. Overigens constateerde de dokter dat alles in orde was.

Ik heb dus alvast maar van Oostkapelle en mijn vrienden daar afscheid genomen en meteen maar wensende dat ik niet meer als soldaat bij hen zou terug moeten keren, wat zij vanzelf ook hartelijk wensten.